
Simona
DANKANINOVÁ
MAFIÁN
NIKDY NEVIEŠ,
KOMU MÔŽEŠ VERIŤ.

SIMONA DANKANINOVÁ

MAFIÁN

MAFIÁN

I. vydanie
Copyright © 2024 by Simona Dankaninová

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 71. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

TBB

ISBN 978 - 80 - 8214 - 189 - 7

SIMONA DANKANINOVÁ

MAFIÁN

MODERNÉ
ROMÁNY

Playlist

1. Ex Habit - Who Do You Want
2. Billie Eilish - Bad guy (PatrickReza Remix)
3. Taylor Swift - Don’t Blame Me
4. G-Eazy & Halsey - Him & I
5. Isabel LaRosa - Eyes don’t lie
6. Kehlani - Gangsta
7. Jeris Johnson - Kryptonite
8. NEFFEX - Coming for you
9. NEFFEX - Numb
10. NEFFEX - Dangerous

Copyright © Simona Dankaninová 2024

Tento príbeh je fikcia.
Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.
Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu autora.

Prológ

Je teplý júnový večer. Presnejšie päť minút pred polnocou. Mesto sa už dávno utiahlo do ticha, čo prezrádzajú prázdne ulice. Nikde nie je ani živá duša, a to mi plne vyhovuje. Vyžaduje si to moja práca, ktorá úzko hraničí s porušovaním zákona. Počas každej akcie som obozretný a snažím sa o minimalizovanie svedkov, ktorí by sa mohli kedykoľvek objaviť. Žijem však v druhom najväčšom meste Slovenska, takže sa to nie vždy podarí. Tí, ktorí ma poznajú, vedia, že sa mi nemajú pliesť do cesty. No tým, ktorí o mne a mojej nezákonnej činnosti nemajú ani šajnu, môžem poľahky zavrieť ústa. Naveky.

Dnes ma moja práca zaviedla do trocha odľahlejšej časti mesta, čo pre mňa nepredstavuje žiaden problém. Mesto poznám ako svoju dlaň a viem sa tu orientovať tak za svetla, ako aj za tmy. Svoj cieľ som našiel rýchlo. Bol som mu na stope už nejaký čas a tentoraz ma priviedol až na toto miesto. Nastal čas splatiť dlh.

Pozorne sledujem, ako chlap uteká cez dvojprúdovú cestu, ktorá je o takomto čase celkom prázdna, akoby mu šlo o život. Možno už tuší, že mu idem po krku. Smeruje k bytovkám, ku ktorým vedie tmavý podchod. Len čo doň vojde, využijem svoju príležitosť.

Schmatnem muža zozadu za tričko a nemilosrdne ho šmarím dolu schodmi. S priduseným výkrikom sa skotúľa dole a bolestivo pristane na chrbte. Neponáhľam sa. Pomalým krokom zídem až k nemu a čakám, kedy sa mi pozrie do tváre. Keď tak urobí, tvár mu pretne panika. Spozná ma aj napriek tme, ktorá nás obklopuje. Začne sa predo mnou inštinktívne plaziť a prosiť. Takéto scény som zažil už veľakrát, preto som voči nim celkom imúnny.

Vytiahnem spoza opaska nohavíc svoj Glock, ktorý v takýchto situáciách nosievam vždy so sebou, a zohnem sa k mužovi, ktorý len nedávno oslávil päťdesiate narodeniny. V duchu uvažujem nad tým, či sa dožije ďalších.

Všetko závisí iba od neho. To, ako sa zachová, rozhodne o jeho živote alebo smrti. O jeho osude rozhodnú vlastne peniaze. Tak ako v deväťdesiatich deviatich percentách prípadov.

„Nie! Prosím! Ja… ja tie peniaze zoženiem!“ zakričí ustráchane, keď si k nemu čupnem so zbraňou v ruke. Pri pohľade naňho mi neujde viditeľná rana na hlave, z ktorej sa pomaly valí krv a steká mu po líci až na bradu. On jej však momentálne nevenuje nijakú pozornosť.

„Mal si na to tri mesiace. Podľa mňa dosť dlhý čas na splatenie účtov. Ibaže ty si urobil presný opak. Myslel si si, že ťa nenájdeme? Že sa pred nami ukryješ? Vieš, aký osud čaká takých, ako si ty?“

Muž predo mnou však dookola opakuje to isté: „Ja tie peniaze zoženiem, prisahám! Prosím, dajte mi ešte jednu šancu!“

Jeho strach z možnej smrti je priam hmatateľný. Mnoho takých ako on už skončilo dva metre pod zemou. Lehota splatnosti je pri každom dlžníkovi rovnaká. Čo si požičiaš,

musíš do troch mesiacov vrátiť. V opačnom prípade ťa zabijeme a dlhované peniaze začneme vymáhať od tvojej rodiny. Také sú naše pravidlá. Tak či onak sa nám peniaze vždy vrátia. No ešte predtým máme vo zvyku dávať poslednú šancu, ktorá sa niekedy oplatí a inokedy zasa nie.

Zhlboka sa nadýchnem, zdrapím muža za tričko a poľahky ho vytiahnem na nohy. Tresnem ním o stenu podchodu a priložím mu k hlave zbraň so slovami, ktoré sa mu pri troche rozumu vryjú do pamäti.

„Teraz ma pozorne počúvaj. Máš posledných sedem dní na splatenie svojho dlhu, inak si ťa nájdem a vlastnoručne ťa zabijem. A to nie je všetko. Garantujem ti, že tvoja mŕtvola nestihne ani vychladnúť a moja pozornosť padne na tvoju rodinu," zavrčím varovne.

Muž sa náhle celý roztrasie a ja pochopím, že moje slová padli na úrodnú pôdu. Viem o ňom všetko, čo je v mojej branži nevyhnutnosťou. A rovnako viem, že väčšina v tomto štádiu vydierania poľaví a peniaze do týždňa vráti. Veď kto by si dobrovoľne ohrozoval rodinu či vlastný život?

„Nie… prosím. Moju rodinu nechajte na pokoji. O ničom nevedia. Sľubujem, že vám tie peniaze vrátim. Prisahám!"

„Fajn," odvetím, pustím ho a mierne od neho odstúpim, nespúšťajúc ho z očí.

„Máš presne sedem dní. Ak dovtedy neprinesieš peniaze, môžeš sa rozlúčiť so svojím životom i životmi členov svojej drahej rodiny."

Po tých slovách nechám muža odísť. Neváha a tackavo sa rozbehne preč, ani sa len za mnou neobzrie. Sledovať ho je zbytočné, keďže presne viem, kam má namierené. Nad-

nes sa moja práca končí. Je čas vrátiť sa domov, no ešte predtým…

Vytiahnem z vrecka nohavíc mobil a vyťukám dôverne známe číslo.

Na druhej strane sa už po prvom zazvonení ozve hrubý hlas.

„Tak ako to šlo?“ opýta sa ma pokojne, ako to má vo zvyku.

„Cieľ bol oboznámený s novými podmienkami. Vyzeral, že pochopil.“

„V poriadku. Každopádne to chce ešte nejakú poistku.“

Význam jeho slov poznám až pridobre, preto ma nijako neprekvapia. Práve naopak. „Tú mám už zaobstaranú.“

„V tom prípade presne vieš, čo máš robiť.“

Viem, preto nie je dôvod ďalej viesť tento rozhovor. Ukončím telefonát a prejdem k svojmu autu zaparkovanému neďaleko. Odložím zbraň do priehradky, naštartujem motor a zamierim rovno domov. Neprejde ani desať minút a ocitnem sa v mestskej časti pár minút jazdy autom od centra. Onedlho to bude presne rok, čo som sa nasťahoval do tunajšej novovybudovanej rezidencie. Uchvátil ma jej projekt, ktorý ponúka otvorené priestory s dokonalým výhľadom na rieku okrajovo pretekajúcu mestom.

Vojdem autom do podzemnej garáže a zaparkujem na svojom vyhradenom mieste. Potichu sa presuniem k výťahu, ktorý ma vyvezie na najvyššie poschodie, kde sa nachádza môj byt. V ruke mi zaštrngocú kľúče a ja otvorím dvere. Byt ma privíta hrobovým tichom, a hoci je pol jednej ráno, vidím v ňom každý kút vďaka jasnému svitu mesiaca, ktorý sem preniká cez vysoké francúzske okná. Zakaždým, keď prídem

domov neskoro v noci, vyjdem na pár minút na priestrannú terasu a započúvam sa do zvukov prírody naokolo. Život, aký vediem, nie je niekedy práve najpokojnejší a je lepšie byť stále v strehu. Preto sú chvíle, ako sú tieto, pre mňa istou formou relaxu a dobitia si bateriek na ďalší deň.

Ani dnes svoj rituál neporuším. Prejdem cez rozľahlú obývačku a vstúpim do spálne, odkiaľ mám takisto perfektný výhľad. Zhodím zo seba oblečenie, ktoré som mal na sebe takmer celý deň, a zamierim do sprchy. Nemám vo zvyku stáť nekonečne dlhé minúty pod tečúcou vodou, i keď so ženou by som to vydržal aj hodinu. Tentoraz som však vonku skôr, než by NAKA stihla vybehnúť hore a vyraziť mi dvere so slovami: Toto je domová prehliadka.

Na terasu vyjdem len v boxerkách a s mobilom v ruke. Pohodlne sa usadím na ratanovú sedačku a chvíľu si na internete čítam jeden z mojich obľúbených webov, keď mi vtom napadne čosi iné. Otvorím Facebook a do vyhľadávača opäť raz vyťukám konkrétne meno. Vyskočí mi aspoň desať profilov, no mňa zaujíma iba jeden. Otvorím prvý v poradí a moju pozornosť okamžite pritiahne titulná fotografia, ktorá bola zmenená len pred troma dňami.

Je to maľba akvarelom hýriaca všetkými možnými farbami. Je na nej mladá žena od chrbta. Díva sa kamsi dole, pričom jej tvár letmo zahaľujú svetlé vlasy s ružovými prameňmi. Má na sebe ľahké biele šaty, ktoré silno kontrastujú s farebnosťou obrazu. Nie som práve milovníkom umenia, no kvalitu spoznám hneď. Najmä, ak je žena na maľbe moja poistka.

„Ema Molnárová," šepnem si sám pre seba a svojvoľne sa pri tom usmejem. „Už čoskoro si po teba prídem."

1. Kapitola

Ema

Prejde viac než hodina, kým nás profesori z našej fakulty a z Akadémie umení v Banskej Bystrici konečne zavolajú dovnútra galérie Alfa, sídliacej v areáli Kulturparku.

Na tento deň som sa pripravovala celý šiesty ročník, no až dnes som mala tú možnosť obhájiť svoju diplomovú prácu pred komisiou pozostávajúcou z významných umelcov.

Nebudem klamať. Stáť celý deň na nohách a čakať je vyčerpávajúce. Nehovoriac o strese, ktorý vás úplne pohltí. Ako sa hovorí, sto ľudí, sto chutí. Niektorí sú z vašej celoročnej práce nadšení, iní zasa nechápavo krútia hlavami.

Anotáciu k svojej záverečnej práci, ktorej som dala názov Umenie času, som si opakovala dookola a odrecitovala som ju ako básničku. Polovica komisie vyzerala spokojne, zatiaľ čo tá druhá pochopila moju prácu ako negovanie modernej doby, čo by mi nikdy ani nenapadlo.

Mojím cieľom bolo poukázať na neustále sa meniace ideály krásy, ktoré formovali a menili umenie v nasledujúcich rokoch. Použila som na to tri obrazy väčších formátov. Boli

namaľované akvarelom a poctivo som na nich pracovala niekoľko mesiacov v ateliéri fakulty.

Na prvom obraze som zachytila známu Venušu a na jej kypré telo som namaľovala predoperačné čiary. V dnešnej dobe siaha čoraz viac žien po plastických operáciách, bol môj odkaz.

Druhý obraz zobrazuje portrét mladého muža z čias renesancie.

Namaľovala som ho do pol pása nahého a s množstvom tetovaní.

A napokon tretí obraz, takisto renesančný portrét muža, ktorého som výrazne nalíčila. Téma transsexuality si zaslúži rovnakú pozornosť verejnosti nakoľko vzniká a prejavuje sa už v detstve.

Ostatní moji spolužiaci prezentovali sochy, fotografie alebo robili performance art. Ja som si zvolila maľbu. Už ako malá som veľmi rada kreslila a postupne som sa zdokonaľovala v technikách. Napokon som si podala prihlášku na štúdium Voľného výtvarného umenia na vysokej škole. Počas celého štúdia som sa stretávala so známymi umelcami, navštevovala množstvo workshopov, vernisáží a trikrát som dokonca vystavovala na festivale Biela noc. Takejto pocty sa nedostane každému študentovi. Bola som nesmierne rada, že moje práce mohli byť súčasťou tohto kultúrneho podujatia. Teraz je však môjmu štúdiu koniec a mňa čaká vypočutie si záverečného verdiktu.

Odhodlane sa postavím, spolu s ďalšími deviatimi študentmi z môjho ročníka, pred komisiu. Tá sa na nás díva s vážnymi tvárami. Keď riaditeľka Východoslovenskej galérie začne rozprávať, ich tváre sa uvoľnia a niektorí sa dokonca začnú jemne usmievať.

„Vážení študenti," začne s absolútnou profesionalitou a ja zadržím dych. „Touto cestou by som sa vám chcela poďakovať za trpezlivosť a tiež za odprezentovanie vašich záverečných prác. Po dôkladnom zvážení by sme spoločne s komisiou radi pristúpili k výsledkom obhajob pre Voľné výtvarné umenie vášho magisterského ročníka"

Slova sa tentoraz chopí samotný dekan fakulty, starší pán v obleku. „Ak dovolíte, vážení študenti, teraz verejne prečítam výsledky."

Keďže nikto z prítomných nie je proti, dekan pokračuje. Začne čítať priezviská podľa abecedy a k nim oznámi známku. Zhlboka sa nadýchnem a netrpezlivo čakám, kým sa dostane k môjmu menu. Zatiaľ to vyzerá dobre. Všetci predo mnou prešli a navyše s pomerne dobrými známkami. Keď sa konečne dostane ku mne, takmer nedýcham.

„Molnárová Ema," pozrie mi do očí a milo sa na mňa usmeje: „A."

V tej chvíli pocítim, ako mi zo srdca spadne obrovský kameň. Tak veľmi som sa bála. Niektorí profesori vyzerali dosť nečitateľne, až som si začala robiť starosti, či je moja práca hodná magisterského titulu. Dali mi hodnotenie A! Šesť rokov úporného štúdia sa vyplatilo a doviedlo ma až sem. Získala som vytúžený titul a s nazbieranými skúsenosťami a vedomosťami sa môžem začať naplno venovať svojej vysnívanej kariére učiteľky. Od septembra nastupujem a budem vyučovať maľbu. Keď sa trochu upokojím, ďalej sa pozorne sústredím na prejav dekana.

„Milí študenti, dovoľte mi, aby som vám pogratuloval k úspešnému ukončeniu vášho štúdia. Som veľmi rád, že

naša škola vychovala takých nadaných umelcov a dúfam, že budete vo svojej práci pokračovať i naďalej," otočí sa tvárou ku komisii a venuje im pár slov. Na záver vám chcem popriať všetko dobré do budúcna a veľa úspechov."

Vystúpi dopredu a s každým študentom si osobne podá ruku, čo urobí aj komisia. Keď ku mne podíde môj školiteľ a zároveň profesor, ktorý mi bol oporou od prvého dňa na škole, doširoka sa usmejem. Vysoký chlapík s okuliarmi a hustou, sem-tam prešedivenou bradou ma odborne viedol a usmerňoval nielen moje kroky, ale i ťahy štetcom po plátne. Vzala som si k srdcu každú jeho radu, i keď nie vždy som s ňou bola stotožnená. Nechýbala ani kritika, no tú som sa časom naučila prijímať. „Gratulujem, Ema. Vedel som, že to dáš."

„Ďakujem, Patrik. Nebyť teba a tvojich rád, tak tu dnes nestojím." Tykanie vyučujúcim je na výške úplne prirodzené, hoci ja som si na to zvykala o čosi dlhšie.

„Nemyslím si. Si jedna z mojich najšikovnejších študentiek. Máš odhodlanie a talent v jednom. Keď si k nám nastúpila vedel som, že od teba môžem očakávať skvelé výsledky a ty si ma ani raz nesklamala."

Jeho úprimné slová ma len utvrdia v tom, že som si vybrala správnu cestu a budem po nej kráčať i naďalej.

„Ďakujem ti veľmi pekne."

Len čo sa Patrik presunie k ďalšiemu študentovi, zastane pri mne samotná riaditeľka Balážová. Táto útla žena doslova srší sebavedomím. Zanechala vo svete umenia nezmazateľnú stopu v podobe rôznych inštalácií, performance či latentných intervencií, kde skúma hranice medzi vonkajším svetom a umením.

„Slečna Molnárová, gratulujem vám k vašej diplomovej práci. Je naozaj pôsobivá. Škoda len, že ste nenamaľovali o obraz, dva, viac.“

Tón jej hlasu je ako vždy vážny, až vám miestami naskočia zimomriavky a to aj v tom pozitívnom prípade, ktorý sa u nej často nevidí. Na študentov má zakaždým vysoké nároky a neraz ich diela aj poriadne skritizovala.

Zdvorilo prijmem jej ruku a jemne ňou potrasiem. „Ďakujem vám. Áno, uvažovala som, že do práce zahrniem jeden obraz navyše, ale radšej dbám na kvalitu, než na kvantitu.“

Riaditeľka uznanlivo prikývne, no aj tak si neodpustí sarkastickú otázku, ktorú si dnes od nej vypočul hádam každý. „Alebo toho bolo na vás priveľa a vy ste nestíhali štvrtý obraz dokončiť.“

„To rozhodne nie,“ nenechám sa vyviesť z miery a i naďalej si pevne stojím za svojim. „Akurát nie som Warholský typ,“ dodám s úsmevom. Keď mi úsmev opätuje viem, že moju narážku pochopila.

Z pôvodných dvadsiatich žiakov prešlo bakalárskym ročníkom iba štrnásť a len deviati z nich sa rozhodli v štúdiu pokračovať. V tej deväťčlennej skupine som si našla priateľov a hoci sme z rôznych odborov, každý jeden z nás hovorí rovnakým jazykom.

„Sú z nás magistri umenia!“ skríkne Denisa na plné hrdlo a jej hlas sa ozýva ako ozvena. Zakaždým je plná energie a dobrej nálady, preto ma jej burácanie na celý Kulturpark neprekvapí, ale rozosmeje.

„Deňa, preboha, ticho! Veď ťa môžu začuť profesori,“ okríkne ju Laura úsmevne. V skupine si vyslúžila prezýv-

ku bifľa, pretože sa ustavične učila a všetkým nám vzorne pripomínala termíny skúšok, pričom ona vždy chodila až na posledný.

„Nechaj ju. Veď sme práve úspešne spromovali," keby som Bruna nepoznala poviem, že je preňho tento deň ako každý iný. Lepší vzor flegmatika podľa mňa neexistuje.

Adam stojí, ako vždy, na strane Bruna. „Presne tak!" tí dvaja sú od prvého ročníka nerozlučná dvojica.

„Ale veď promócie máme až o tri týždne," upozorní ich Kristína žartovne, skúmajúc kalendár v mobile. „Presne 30. júna, a to bude piatok."

„No a? My budeme oslavovať už dnes!"

„Súhlasím s Denisou. Mali by sme si ísť večer niekam sadnúť. Trebárs na pizzu." Pizza, ako sme stihli za šesť rokov zistiť, patrí k Martininým najobľúbenejším jedlám. Žiaľ s týmto nápadom dnes asi veľmi nepochodí, pretože v skupine sa náhle ozve tenký smiech, ktorý nepatrí nikomu inému ako Soni.

„Vraj sadnúť," rozosmeje sa a hneď nato sa hodí Dávidovi okolo krku. Tí dvaja spolu tvoria pár od začiatku druhého ročníka. „Poďme si zatancovať."

Dávid sa zaškerí tým svojím typickým lišiackym úškrnom a ja už tuším, aké slová z neho vylezú. „Aby mohli cudzí chalani zízať na tvoj chutný zadok? Ani náhodou."

„Vlastne…" Denisa si zamyslene poklepká prstom po perách a príde s nápadom, ktorý odsúhlasia všetci. Teda… takmer všetci. „Je to veľmi dobrý nápad. Navrhujem, aby sme šli do Sound klubu."

„Prečo práve tam?" opýtam sa prekvapene a hneď dostanem vysvetlenie od troch ľudí naraz.

„Pretože je to najlepší klub v meste," začne Deňa nadšene.

„Lebo má tie najchutnejšie drinky a robí najlepšie diskotéky," pokračuje Soňa, ktorá tam očividne chodieva pravidelne.

A našu trojicu uzatvára Kika, ktorá si v mobile stihne klub aj vygoogliť. „Práve dnes je tam študentská diskotéka so zníženou cenou na vybrané drinky a hrať budú Dj Scorpio a Dj Timo."

Bruno spokojne tleskne dlaňami: „Tak potom nie je čo riešiť."

„Má pravdu. Scorpio mixuje perfektné songy. Navyše dnešným dňom definitívne končí náš študentský život, takže by sme si ho mali na záver patrične užiť."

Priam neveriacky pokrútim hlavou: „Že to vravíš práve ty, Adam. Veď polovicu svojho času tráviš na intráku za notebookom."

Adam podíde ku mne a šibalsky na mňa žmurkne: „A tu druhú balením báb v kluboch."

Soňa s Denisou v momente vybuchnú do smiechu. „Ty isto."

„Ja nejdem. Som úplne vyčerpaná. Navyše, posledný vlak mi ide o jedenástej, čo znamená, že by som prišla domov takmer o jednej ráno."

Denisa okamžite priskočí k Laure a chytí ju prosebne za rameno. „Ale no tak, Laura, netrhaj partiu. Veď môžeš prespať u mňa na intráku. Spolubývajúca je už dva týždne preč."

„Díky, ale radšej sa vyspím vo vlastnej posteli ako v cudzej. Nemienim zažiť to, čo pred štyrmi rokmi. Nič v zlom, Deňa."

O Laurinom incidente s plošticami, ktoré zažila na chate v Tatrách sme už počuli všetci. Odvtedy sa striktne vyhýba cudzím posteliam. Bez výnimky.

„My tiež nejdeme."

Keď to Soňa začuje, prudko zastane a prebodne Dávida pohľadom.

„A to už prečo nie? Ja tam chcem ísť."

„Nejdeme, pretože to mám dnes v pláne osláviť vo dvojici," skloní sa k nej a zamilovane jej pošepká do ucha. „Mám pre teba malé prekvapenie, o ktoré by si istotne nechcela prísť."

„Tak to potom asi nejdeme, ľudia."

Keď vidím, ako málo stačí, aby Soňa zmenila názor, musím sa zasmiať. Na druhej strane im ale závidím. Sú k sebe takí pozorní a láskaví a to aj po piatich rokoch. Stavím sa, že ju chce dnes Dávid požiadať o ruku. Veď prečo by inak nešli?

„Fajn, fajn. Ešte niekto?" spýta sa Denisa trochu namosúrene, pretože naša partia sa pomaly, ale isto rozpadá.

„My ideme," zahlásia Kika s Maťou rozhodne a Bruno s Adamom takisto prikývnu.

Keď však príde rad na mňa, zbabelo začnem uhýbať pohľadom. Úprimne? Nemám rada diskotéky. Nemám rada preplnené priestory s množstvom ľudí nakope. Vyhľadávam skôr pokojné miesta, kde môžem vypnúť svoju myseľ a len tak načúvať zvukom okolia. Miesta ako sú ateliéry alebo parky. Nočné kluby nie sú nič pre mňa, no mám také tušenie, že ak im teraz poviem nie, s najväčšou pravdepodobnosťou ma ukameňujú.

„Ema?" posúri ma Deňa nedočkavo a mne neostane nič, len sa rýchlo rozhodnúť.

„Fajn, idem.“

Bruno s mojou odpoveďou nie je celkom spokojný. „Nehovoríš to dvakrát presvedčivo.“

„Ani dvakrát nadšene,“ doplní ho Adam so širokým úsmevom.

„Poznáte ma predsa,“ hlesnem potichu.

„Veď to, že poznáme. Ibaže toto je náš posledný spoločný deň. Najbližšie sa už možno uvidíme až na promóciách a potom ktovie kedy.“

„Nechaj ju, Denisa. Ema má možno strach, že ak uvidí moje pohyby na parkete, bezhlavo sa do mňa zamiluje.“

Po Adamovej trefnej hláške vybuchnem do smiechu, až mi pri tom unikne malá slzička. „Dobrý vtip. Tento ti naozaj vyšiel.“

„Čiže nejdú Dávid, Soňa a Laura, čo ma fakt mrzí. Každopádne nás je dosť, preto odporúčam, si tu a teraz, dohodnúť miesto a čas stretnutia.“

„Čo tak stretnúť sa o desiatej pred Auparkom? Odtiaľ už pôjdeme spoločne všetci pešo.“

„Súhlasím s Brunom.“

„Ako inak, však Adam?“ Martina k nemu pristúpi a pobavene ho potľapká po pleci.

„Myslím, že nám to takto bude vyhovovať všetkým,“ skonštatuje Denisa a doladí detaily. „Kika, Bruno, Adam a ja, by sme mohli ísť z intráku spolu električkou. Maťa býva neďaleko, pri Auparku bude raz dva a Ema tam bude do pár sekúnd, keďže býva priamo na námestí.“

„Potom je všetko dohodnuté.“

„Ok. Vidíme sa o 22:00 hodine pred Auparkom. Keby niečo, voláme si.“ Rozlúčime sa a každý sa poberie svojou cestou.

Od Kulturparku to mám domov kúsok. Keďže je vonku nádherné počasie, rozhodnem sa ísť pešo. Celou cestou si v hlave dookola prehrávam priebeh obhajoby, pričom stále nemôžem uveriť, že to mám naozaj za sebou. Musím sa s tým pochváliť mame, ktorá je už isto celá nedočkavá. Pri pohľade na mobil, zbadám tri zmeškané hovory. Dva sú od mamy, tretí je od otca.

Chvíľu sa dívam na ikonu s jeho číslom, no napokon ju bezcitne vymažem. Nemám v pláne podeliť sa s ním o túto novinku. Nemám v pláne podeliť sa s ním už o nič. Nepotrebujem ho vidieť ani počuť. Za to, čo urobil si to nezaslúži.

Vojdem do vchodu prvej bytovky oproti hotelu na námestí, kde sa nachádza môj malý bytík. Len čo za sebou zavriem dvere, vytočím mamine číslo. Tá mi zodvihne takmer okamžite, čo ma ani trochu neprekvapí.

„Ahoj, mami.“

„Tak čo? Ako to šlo? Predpokladám, že to už máš za sebou, keďže mi voláš až teraz.“ V jej hlase počuť zvedavosť miešajúcu sa s obavami.

„Áno, mám to už za sebou.“

„A? No tak, Ema, nenapínaj ma už toľko!“

Pár sekúnd ešte počkám a potom skríknem: „Dostala som hodnotenie A!“

Na druhej strane hovoru sa ozve veselé zvýsknutie: „Ale to je úžasné! Blahoželám! Vedela som, že to urobíš. Bože, som taká šťastná!“

„Aj ja! Bála som sa, lebo komisia spočiatku nevyzerala bohvieako nadšene, no napokon ma pochválila aj samotná riaditeľka Východoslovenskej galérie! Vraj je moja práca naozaj pôsobivá.“

„To rada počujem. Konečne to máš za sebou a môžeš si trocha oddýchnuť. Prídeš dnes ku mne? Spravím palacinky.“

„Rada by som, ale už som sa sľúbila spolužiakom. Večer ideme do Sound klubu. A kým by som teraz prišla k tebe a potom naspäť, bola by som úplne hotová.“

„Rozumiem, veď si tam bola od deviatej. Už si doma?“

„Áno, pred chvíľou som prišla.“

„Dobre, zlatko. Musím teraz končiť. Mám tu jednu zákazníčku, ktorej musím opláchnuť farbu z vlasov. Potom ti zavolám.“

„Jasné, v pohode. Tak zatiaľ ahoj.“

„Ahoj, moja. Ľúbim ťa.“

Ukončím hovor a medzitým skontrolujem čas na displeji. Je dvanásť minút po štvrtej. Mám cca štyri a pol hodiny na to, aby som niečo zjedla a poriadne si oddýchla, keďže dnešná noc bude istotne dlhá. Zatiaľ však nemám ani šajnu, čo si oblečiem. S mejkapom to preháňať nebudem, hoci maľovanie a líčenie u mňa ide ruka v ruke. Neraz som líčila moje spolužiačky na svadbu či oslavu, a ony boli s výsledkom vždy spokojné. Teraz je však na rade môj žalúdok, ktorý mi už dobrú hodinu vyhráva serenády. Rýchlo dám zovrieť vodu do hrnca a nahádžem do nej cestoviny. Za pár minút mám hotovú chutnú večeru. Špagety.

2. Kapitola

Nikolas

Dnes sa rozhodnem odísť z podniku o čosi skôr, hoci sa to vo vnútri začína práve teraz rozbiehať. Kasíno je otvorené nonstop, no ľudia doň zväčša prichádzajú až vo večerných hodinách, kedy sa začínajú hrať rôzne turnaje. Dnes je to napríklad Fifty grand day 1/A. Jedná sa o prvý hrací deň turnaja a bude pokračovať nasledujúce štyri dni. V poslednom, takzvanom Final day, je zahrnutých 9x100 eur ticket na turnaj Weekend 20.000 eur GTD, kde si už hráči zahrajú o obriu trofej.

Jednu takú mám u seba v byte aj ja, plus tri menšie. Kedysi som hrával poker často. Je to kvôli tomu, že rád premýšľam a vytváram rôzne intuitívne stratégie. Tie sú mi mnohokrát nápomocné aj v živote mimo kasíno. Navyše poker je výzva a zábava v jednom, preto si ešte stále, čas od času zahrám.

Podídem k svojmu autu zaparkovanému pred podnikom, keď v tom mi vo vrecku zazvoní mobil. Vyberiem ho a pozriem na prichádzajúci hovor. Pri pohľade na meno môjho brata to bez rozmýšľania zdvihnem.

„Čau, Alex. Počúvam.“

Alex je môj, o dva roky starší brat. Okrem neho mám ešte jedného brata, Leonarda, ktorý je z nás troch najstarší. Každý máme svoj vlastný biznis, no len tí, čo nás skutočne poznajú vedia, čo sme naozaj zač.

„Čau, braček. Kde si?“

„Pred podnikom. Práve som na odchode. Prečo?“

„Pretože ťa pozývam do klubu na pivo. Leo príde tiež. Dnes večer som pozval najlepších dídžejov, takže to tu bude vrieť.“

Sound klub, ktorý Alex vlastní, je kaviareň, reštaurácia a disko klub v jednom. Pravidelne tam robí rôzne akcie alebo tematické párty a miestni ten klub naozaj obľubujú. Zakaždým to tam praská vo švíkoch.

„OK. Prídem. Kedy tam mám byť?“

„Párty začína ako vždy o desiatej. No Leo musí ešte niečo zariadiť v hoteli, takže sa stretneme o jedenástej.“

„Platí.“

Ukončím hovor, strčím mobil späť do vrecka nohavíc a nastúpim do svojho čierneho Jaguára. Mám ešte čas, kým sa stretnem s bratmi, takže to využijem a skočím sa domov prezliecť do niečoho pohodlnejšieho. Ako poznám Lea, ani on sa neukáže v klube v obleku a Alex už vôbec nie.

Doma si dám rýchlu sprchu. Môj šatník disponuje nielen drahými oblekmi, ale nájde sa v ňom aj ležérne oblečenie. Siahnem preto po džínsach a zvolím k nim tmavú košeľu, ktorej rukávy si vyhrniem až po lakte. Na zápästie si pripnem rolexky, ktoré som dostal darom k nedávnym tridsiatym narodeninám. Na záver si ešte upravím vlasy a môžem vyraziť.

Som už na odchode, keď mi v mobile pípne esemeska. Pozriem na displej a prečítam si správu s erotickým obsahom.

Vanesa: Ahoj, tiger. Ležím v posteli a som úplne nahá. Čo tak si dať sex chat?

V hlave sa mi okamžite vybaví obraz nahej Vanesy a môj vták inštinktívne zareaguje. Nevidel som ju už týždeň, pretože je vo Viedni na modelingovej stáži a vráti sa až začiatkom mesiaca. Mám s ňou niečo ako otvorený vzťah, keďže iný, vďaka mojej práci, veľmi neprichádza do úvahy. Nájsť ženu, ktorá by dokázala prijať moje temné tajomstvo je priťažké. Preto mi viac vyhovujú spoločne strávené chvíle pri príjemnej večeri alebo v posteli pri nezáväznom sexe. Nič viac, nič menej.

Mám ešte trocha času, tak jej rýchlo odpíšem.

Nikolas: Radšej by som ozajstný sex.

Vanesa: Tomu verím. Lenže ja som hrozne nadržaná teraz.

Nikolas: Ako ti teda môžem pomôcť, zlatko?

Vanesa: Napíš mi niečo zvrhlé, aby som sa mohla uvoľniť.

Svojvoľne sa uškrniem, pretože viem presne, čo chce počuť. Toto nie je ani zďaleka náš prvý sex chat. Píšeme si takto často, pretože Vanesina kariéra profesionálnej modelky si vyžaduje veľa cestovania po Slovensku i v zahraničí.

Nikolas: Ako chceš. Predstav si, že sme u mňa v byte a ty máš na sebe tú sexy nočnú košieľku, ktorú som ti kúpil naposledy.

Vanesa: A ďalej?

Nikolas: Pomaly by som ti na nej rozviazal tú chutnú mašličku a odhalil tvoje dokonalé prsia. Potom by som sa na ne prisal a lízal ich, až by si vzdychala od rozkoše.

Vanesa: Áno…

Nikolas: Vošiel by som prstom hlboko do tvojej horúcej mušličky a prstoval ťa dovtedy, pokiaľ by si nezačala prosiť o môjho vtáka.

Vanesa: Áno! Chcem tvojho vtáka, Nikolas!

Ticho sa zasmejem.

Nikolas: Popros!

Vanesa: Prosím… Chcem ťa cítiť v sebe!

Nikolas: Dobre teda. Hodil by som ťa na posteľ, roztiahol ti nohy a vošiel do teba. Potom by som ťa šukal tak dlho, ako by to malo byť posledný raz. Vrieskala by si a stonala, a ja by som stále neprestával. Prstom by som začal šúchať tvoj klitoris a hral sa s ním, kým by si v slastnej agónii nevykríkla moje meno.

Vanesa: Áno, áno, Nikolas!

Môj inštinkt mi napovedá, že práve dosiahla orgazmus, čo sa mi aj potvrdí v najbližšej správe. Už len samotná predstava, ako si robí sama dobre pri čítaní mojich správ ma rozpaľuje, no mám ešte povinnosti, takže sa snažím držať svoju erekciu na uzde.

Vanesa: Bože, Nikolas. Si naozaj neskutočný, keď so mnou toto dokážu urobiť iba tvoje esemesky. Tak veľmi už chcem byť opäť s tebou. Chýbaš mi.

Nikolas: Aj ty mne. Ubezpečujem ťa, že si všetko vynahradíme.

V tom sa pozriem na čas a prudko si povzdychnem. Je už takmer jedenásť a ja som stále doma. Rozhodnem sa preto konverzáciu ukončiť.

Nikolas: Musím končiť. Mám ešte povinnosti.

Vanesa: OK, tak zajtra. Dobrú noc, tiger. Ďakujem za orgazmus.

Nikolas: Aj nabudúce, zlatko.

Rýchlo schmatnem do ruky kľúče od auta i bytu a ponáhľam sa do garáží. S mojim Jaguárom budem pred klubom za pár minút. Cesty sú poloprázdne a ja môžem trocha dupnúť na plyn. Z polišov strach nemám, to skôr oni zo mňa. Navyše mám konexie na správnych miestach, takže aj keby ma zastavili, nič mi nezmôžu.

Podarí sa mi zaparkovať neďaleko klubu, rovno vedľa Leonardovho BMW. Alexove Audi stojí priamo pred bránou, kde má ako majiteľ vyhradené miesto. Pred klubom už sedí pár ľudí a popíjajú rôzne drinky alebo fajčia. Prejdem okolo nich a vojdem dovnútra. Kráčam dlhou uličkou popri kaviarni i schodisku vedúcemu dole, odkiaľ sa už ozýva hlasná hudba a krik podnapitých ľudí. Ja však idem ďalej, až na samý koniec miestnosti, kde sa nachádza čalúnený gauč s vankúšmi a stolíkom uprostred. Navôkol je množstvo ľudí sediacich za malými drevenými stolmi. Sedia na kreslách alebo stoličkách, no gauč je v celom klube iba jeden. Je rezervovaný pre majiteľa klubu.

Bratia ma zaregistrujú už z diaľky a priateľsky zdvihnú ruku na znak privítania. Podídem k nim a spokojne sa usadím na VIP mieste.

„Vitaj, braček," začne Alex veselo. „Čakal som, že meškať bude Leo a nie ty."

Lea sa táto poznámka naoko dotkne, pričom hodí na Alexa vražedný pohľad. „No dovoľ. Zabúdaš, že mám na starosti fungovanie celého hotela, ktorý otec hodil mne."

„Nie tak celkom, Leo," zapojím sa do debaty tiež. „Náš otec je ešte stále jeho majiteľom a teba si zvolil iba ako svojho zástupcu."

„Rovnako, ako to bolo v prípade kasína. Nemám pravdu, Nikolas?"

„Áno, máš," pritakám bratovi, ktorý celý tento rozhovor berie s nadhľadom a vôbec nie tak vážne, ako sa práve tvári.

Jediný, kto odbočil od rodinných biznisov je Alex. Ten „prebral" klub od jedného týpka, ktorému sa v tejto branži až tak nedarilo a nechal ho zmodernizovať, zatiaľ čo ja s Leom pomáhame otcovi viesť jeho podniky. Leovi prenechal hotel Black Diamond a mne zasa kasíno Imperiál nachádzajúce sa priamo pod hotelom.

Nastane niekoľkosekundové ticho, keď sa náhle všetci traja rozosmejeme. U ľudí vzbudzujeme rešpekt, no medzi sebou máme celkom iný vzťah. Sme bratia, ktorí sa riadia heslom - jeden za všetkých a všetci za jedného. Dali by sme za seba aj život, čo je myslené doslovne, keďže sa všetci traja pohybujeme v podsvetí, do ktorého bežní smrteľníci len tak nevkročia. V podsvetí nebezpečnej slovenskej mafie.

„Nora!" skríkne Alex k baru na mladú barmanku. „Dones nám tri nealko pivá. Vďaka."

Barmanka s výrazným piercingom v obočí len kývne hlavou a do pár minút máme pivá na stole. Alex vezme svoj pohár do ruky ako prvý a ja s Leom ho hneď nasledujeme.

„Na zdravie," pripijeme si spoločne.

Chvíľu len tak mlčky sedíme, pozorujeme okolie, či nás náhodou niekto nepočúva. Keďže sa všetci okolo nás dobre bavia, Alex začne.

„Tak… niečo nové?“

Leo sa pohodlne oprie a prekríži si ruky na hrudi. „Ani nie. Stále čakáme na dodávku s alkoholom, ktorá tu mala byť už pred pár dňami. Očividne sa v tom Poľsku niečo posralo.“

„Čo dodávateľ?“

„Ten tvrdí, že objednávka jeho sklad dávno opustila, viac nevie.“

„A čo na to otec?“ spýtam sa, keďže on je bossom nášho klanu a riadi celý Košický kraj. Bez jeho zvolenia sa tu nepohne ani list na strome.

Leo sa zhlboka nadýchne. „Vraj máme počkať ešte týždeň, keď tovar nedorazí, vyšleme našich ľudí, aby zistili o čo ide a tovar našli.“

„Aká je hodnota tovaru tentoraz?“

„Cez stotisíc eur.“

„To si otec objednal do hotela tú najdrahšiu whisky? Ja tu mám alkohol, ktorý je cenovo omnoho dostupnejší a nepotrebujem ho dovážať až zo zahraničia.“

„Alex, hovoríme tu o hoteli, ktorý minulý rok získal ocenenie Pride Award, vďaka čomu sa umiestnil medzi top piatimi hotelmi v strednej Európe.“

„Viem, ale aj tak,“ Alex sa na malý moment zamyslí a potom príde s myšlienkou, ktorá nám s Leom vyrazí dych. „Čo ak tú zásielku niekto ukradol?“

„Zbláznil si sa? Kto by si už len niečo také dovolil?“

„Leo má pravdu. Objednávka je označená naším menom, takže ukradnúť ju by si trúfol len blázon.“ *Alebo hlupák.* Pomyslím si.

„Nemám na mysli bežných smrteľníkov," nakloní sa bližšie a stíši hlas, hoci v bare hrá hlasná hudba. „Čo ak je to niekto z podsvetia?"

„Zabúdaš na to, kto je náš otec a čo sme zač?" Alexova otázka je priam absurdná, preto mu pripomeniem, ako sa veci majú. „Naša rodina roky ovláda polovicu východnej krajiny. Niet klanu, ktorý by sa nám rovnal nieto ešte, aby nám maril naše kšefty."

„Napokon, všetci dobre poznajú zákony mafie, v ktorých jasne stojí, že ak si niekto trúfne vliezť druhému do kapusty, čaká ho guľka."

Alex však naďalej trvá na svojom. „Viem. Ale uznajte, že je to dosť podozrivé. V dnešnej dobe len tak tovar nemizne."

Dobre viem, na čo môj brat naráža. V čase deväťdesiatych rokov, ktoré predstavujú zrod slovenskej mafie, až napokon získala absolútnu moc, boli takéto miznutia bežné, či už sa to už týkalo tovaru alebo samotných ľudí. Rozprával nám o tom otec, ktorý bol vtedy v samotnom centre diania, zatiaľ čo nám trom ešte tieklo mlieko po brade.

„Nebudeme robiť zbytočný rozruch," vyhlási Leo pokojne. „Počkáme ešte týždeň, keď sa tovar neobjaví, začneme konať."

S Alexom súhlasne prikývneme a znova sa rozhliadneme po okolí, či nás náhodou niekto nepočúva. Každý v miestnosti je ponorený do svojich vlastných úvah.

„A čo ty Nikolas? Nejaké novinky?"

„Vlastne áno," odpijem si z piva a hneď pokračujem. „Na zozname mám jedného chlapíka, ktorý kasínu ide nemalé peniaze. Požičal si hádam najviac zo všetkých."

Leo sa škodoradostne usmeje. „Budem hádať. Peniaze nechce vrátiť.“

Prikývnem. „Snaží sa naťahovať čas, ale ten mu už došiel. Dal som mu preto posledný týždeň na splatenie dlhu a pre každý prípad som si ešte zaobstaral poistku.“

„Koho?“ spýtajú sa takmer jednohlasne.

„Jeho dcéru.“

Leo svojvoľne mávne rukou do vzduchu. „To máš potom tie peniaze isté, braček. Čo všetko už o nej vieš?“

„Volá sa Ema Molnárová. Je slobodná, jedináčik, dvadsaťpäť rokov a práve skončila šiesty ročník na Fakulte umení.“

„Hmm, žabka,“ zatiahne Alex lišiacky. „Je pekná?“

„Ťažko povedať. Ešte som sa s ňou z očí do očí nestretol a Facebook má len pre priateľov, nie pre verejnosť.“

„Asi nejaká introvertka, ktorá si stráži súkromie,“ skonštatuje Leo, keď si odpije z piva. Jeho slová zrejme nemajú ďaleko od pravdy.

„Pre mňa za mňa môže žiť aj v kláštore. Tak ľahko sa ma už nezbaví,“ doprajem si posledný hlt, keď v tom začujem jej meno a inštinktívne sa otočím za hlasom.

„Ema! Tadiaľto!“

Môj zrak spočinie na dievčati so svetlými vlasmi pretkanými ružovými prameňmi a moja myseľ si okamžite vybaví akvarelovú maľbu, na ktorú som sa díval dlhé minúty. Je to ona. Ema Molnárová.

Kráča v sprievode ďalších troch dievčat a smerujú na vonkajšiu terasu, ktorá sa nachádza hneď za nami. Sledujem ju celý čas, ako dravec svoju korisť a skúmam ju pohľadom.

Má krátke blond vlasy poniže pliec, veľké modré oči a nižšiu postavu s náramnými ženskými krivkami na rozdiel od jej spoločníčok.

V ružovom overale, ktorý má na sebe sa najprv zameriam na jej odhalené plecia. Prejdem nižšie na jej kypré prsia, ktoré sčasti zakrýva volán tvoriaci rukávy. Má úzky driek, ženské boky a štíhle nohy, ktoré v krátkych šortkách dokonale vynikajú, zatiaľ čo sa jej okolo lýtok ovíjajú stuhy ako dva hady, tvoriace časť jej sandálikov.

Keď prejdú popri nás, s hlbokým nádychom zatnem zuby, pričom z nej ani na moment nespustím zrak. Akoby môj pohľad vycítila. Len čo sa ocitne vedľa mňa, pozrie sa mi priamo do tváre. Trvá to sotva dve sekundy, no moje srdce zareaguje prudším úderom ako zvyčajne.

Vo chvíli, keď náš očný kontakt preruší a vyjde spolu so svojimi kamarátkami von, otočím sa späť k bratom, ktorým moja nápadná neprítomnosť neušla.

„Čo to malo byť?“ spýta sa ma Leo s prekvapene zdvihnutým obočím.

Alex sa naopak ticho zasmeje. „Videl si vari zjavenie?“

„Zjavenie nie,“ odpoviem po dlhšej odmlke, keď si to v hlave poriadne spracujem. „Ale videl som svoju poistku.“